לח א מיי׳ פכים מכלי מוחחם חם הלויצר .

לט ב מיי שם כלי ח:

ם נ מיי ס"כ שם סלי שר פ"ש ככימ:

כלכה ה:

מב חו מיי ס'ב מכלי 0135 במותחב בלכם ע:

שימה מקובצת ה) שמא יוציא ול ראשו הרץ לפרוודור נ'כ עי'תום' בטרות דף כ'ב ע'א: ג] לרביעית רם הבאה מו חמת. נ'ב עי' תום' מנחות רף קד ע'א: ג] מסמאת ומחרת בלועה מימסאה ואשה כצ'ל:

וציל דכום אמינאן

ולמיל סת.] [לקתן עד: קכט.]

הנהות מהר"ב רנשבורנ א רש"י ד"ם סנשר נכלכ וכו' חי מהי ח ינח. מלח ינח מחק וכיב מכח 3-50 וכים מנח כנים ודנח כר' חסרא לקמן דף ע"ד ע"א דבשבר מס לכ"ע מושה הפול שחימה יעוש"ה ומפרש רש"י כזה כרכא שם דפליגי נמי באכר דעוכר מת ודו"ק: ב] תום' ד'ה (נעמוד הקודם) כי קאתר וכו' תחת אבנים שלא תקמא

אט"פ שתוא אב הטומאה אין לי טומאת משא וטבעת טהורה נמי לא מטמאה מחמת אדם טשמא נמי משום דבית הסתרים דאדם לא במסותרים בתום ליסתו קמ"ל דטעמא דמתני משום בלוע הא

וחבירו נמי לא מטמא-וקשה לפירושו דבטבעת שעעה במת הרי הוא כחלל וטומאתה בוקעת ועולה ואפי' רלולה תחת אבנים שלא בן מטמא את האדם מכח בית הסתרים ומה שפי' דעבעת שהורה לא משמאה מחמת אדם משום דבית הסתרים דאדם לא מטמא אטו אם נכנם אדם לאתל המת וכלים או אוכלין בקומטו ה"כ דטהורים דאע"ג דבית הסתרים לאו בת מקבלי טומאה ניכחי מ"מ לא הוי כלמיד פתיל דמליל באהל המת הרי מיט דלאו בני קבולי שומאה נינהו ואוכלין שגיבלן בטים והכניסם לאהל המת טמאים ומה שפירש נמי דאין טומאת משא אלא למי שטומאה באה ממט הרי מדרם הוב דמטמא במשא וה"ל טבעת שנועה במת כיח דהיא כחלל לטחא במשא דלטחא במשא לא מהגי בית הסתרים כדפי׳ בקוכם' ובפ' יולא דופן (נדה דף מב:) כמי אמרי' נבלה בקומטו טמא כהי דבמגע לא מטמא במשא מיהא מטמא. לכך נראה דטעמא דמתני' משום דבלום הוא ומ"מ אשמעינן רבה בשני מבעות דממתני' לא אשמעינן ליה דהא דאע"ג דטומאה בלועה לא מטמאה הייט טהרה בטלמא אבל טהרה הבלוטה מיטמאה וכן הא דטהרה הבלועה לא מיטמאה היינו מטומאה דעלמא ולא מטומאה הבלועה עמה.ואין לתמוה כיון דבא לאשמועיכן כאן בשתי טבעות מאי כשם דהכי פירושו כשם שטומאה בלועה אינה מטמאה את האדם הבולעה אע"ם שננעה בו כך אינה משמאה שהרה שאללה וא"ת מנא לה לרבה הא דטהרה בלועה לא מיטמאה

מטומאה שאצלה הא לא אחי מק"ו

דלמיד פתיל וי"ל דכולה מלחא דרים

רבה מן האוכל את נבלתה מי לא

מה עסקינן דאכל סמוך לשקיעת החמה והאמר רחמנא דשהור אפי' לאכול בתרומה וטוגעת בטומאה שבמעיה ואסור לטמאה וא"ת שתי טבעות נמי תנינא בלע טבעת טמאה טובל ואוכל בתרומה דש לומר דהתם לריך הזיה שלישי ושביעי וכשבא לאכול תרומה כבר יש שבעה ימים שנבלעה והרי היא מסחמא כבר סמוך לנקב וכשבולע תרומה אינה טגעת בטבעת עד שחבא אללה

סמוך לנקב ואז היא כבר מעוכלת: [דר" חיה ועובר דכשתי טבעות דמו. מה שפי' בקונטרס אלמא דטומאה בלועה מטמאה וטעמא דחשה טהורה משום בית הסתרים וכן פי׳ בסמוך גבי לא סימא מחני׳ ר׳ עקיבא היא וקשה נהי דמגע בית הסתרים לא מעמא ")במשא מטמח אלא ל"ל כדפירשט דאשה טהורה משום טומחה בלועה היא וחיה הויא כשתי טבעות: גדירה שמא יוליא ולד ראשו וכו'. פי' בקונטרם משום דהרי הוא כילוד משמע דדוקא נקט ראשו וכן משמע בפ' יוצא דופן (נדה דף מב:) גבי יולדת מטמאה בפנים כבחוץ דקאמר כגון שהוליא ולד ראשו חוץ לפרוחדור כדר' אושעיא כו' משמע דר' אושעיא נקט דוקא ראשו וחימה דאמאי נקט ראשו אפי' הוליא ידו חוץ לפרוודור נמי נטמאה החיה שנגעה בו או הסיטה דתו לאו טומאה בלועה היא וי"ל דגזירת הכתוב היא דעד שיהא כילוד לא מטמאה כדדרים מעל פני השדה והשחא ניחא הא דלריך ר' ישמעאל לחדרש טעמא מקרא דטעמיה פשוט דטומאה בלועה היא אלא משום דלא מטמח בהוליח ידו עד שיהח כילוד ור' עקיבח נמי לה פליג אלח בהוליח אח ידו וכן משמע דלח חימח אליבח דר"ע משמע דכר"ע חתיח מחני בפשיטוח דטמאה החיה מדברי סופרים דגזרינן כולו במטי אשה אטו הוליא ידו אבל אי ר"ע מטמא טובר במטי אמו אפי' לא

יצא לחוץ כלל היכי מתוקמא מתניתא אליביה דחיה טמאה ואשה טהורה :

בורל ודופק. מפורש בפ"ק דכתובות (דף ד: ד"ה עד): שרני נפשות ושיעור אחד. ור' ישמעאל סבר דיש אם למסורת ונפשת כתיב כדאמר בסנהדרין בפ"ק (דף די) וקשה דתרי קראי ברביעית דם ל"ל במת בנפש "ונפש: דוצ"א עובר אם ידו וחתכה ואח"כ שחט ני רית ונששת את אמו הבשר טהור. דעובר שבפנים אפי' מת חשיב כחי דהא קא מהני ליה שחיטה אמו להסירו אף באכילה: [דוכרים אומרים מבע טרפה שתיטה . בשתיטה טושה ניפול פליגי כדאמר בגמ' וקודם שתיטה לכ"ע אדם שנוגע באבר שבחוץ טהור דאי מחיים מטמא היכי הוה מהני שחיטה לרבטן להפקיט הטומאה לטהרות ולטיל דקתני הושיט רועה את ידו ונגט בו טהור לאו דוקא לפי שהוא בפנים דאפי׳ הוליא עובר ידו לחוץ ונגע בו הרועה טהור אלא להוריעך כחו דר' יוסי הגלילי דאפי' הכי בטמאה טמא א"ל מודו רבנן בהוליא ידו לחוץ ונגע בו דבטמאה טמא דלשנין מה שבפנים הוא דמקשינן שמאה לטהורה ולא לשנין מה שבחוץ .

*) [סיים במגע אכל]

דור ותיכוא ז'תה כשיונייא ראשו ולא תרא מטאה תחיה עד דתיכוא לה האם לחית: להתמיא טובר שבמעי אשה . כלומר דאינו על פני השדה : לרבות נולל ודופק . נולל זהו כמי שעל גבי ארון של מה דופק דפנות שמסטא "הציצוא עובר שבמעי אשה: ורבי עקיבא לשעמיה דאמר אף רביעית דם . דר' עקיבא לא בעי ליה לתאי קרא: ושיעור א' . כלומר ורביעית אחד . ואח"ל שהם את אמו הבשר מהגור . כלומר דאין ממסאה מחצים

ופא פובר וסים. דהתני מתני' החיה טמאה שבעה והאשה טהורה: וקמשמי לפ שובר לחיב. ש"מ דטעמא דאשה עהורה משום מגע בית הסתרים הוא ולא משום בלוע: מבפת אין סופה ללאת. בחמיה: מטמא אבל בב' טבטות דלא שייך בהו בית הסתרים הוה אמינא מומאם זו . דחיה : מאי אינם מדברי פורם. ל"ל לחימר טלי האי לימא טומאה זו דברי סופרים מבום תורה אור

> גדרה כדמפרש לקמיה: לא סימא. והא עובר וחוה דכשתי מבעות דמו וקא מתני' ר"ע היא דאמר עובר מת מטמא לה עובר לחיה אמר רבה שאני עובר שבמעי אשה טמא הלכך מטמא לחיה הואיל וסופו לצאת אמר רבא עובר סופו דמומאה בנועה מטמאה וטהרה לצאת מבעת אין סופו לצאת אלא אמר רבא בלועה ג] מיטמא ואשה טהורה משום פימבדיתאי ידעי מעמא דהא מילתא ומנו דמגע בית הסתרים הוא: אלא אפי׳ רב יוסף דאמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר לר׳ ישמשמל כו׳ . ולקמן בעי מחי שמואל "מומאה זו אינה מדברי תורה אלא ר' ישמעאל ור"ע: גזירה שמא יוליא מדברי סופרים מאי אינה מדברי תורה אלא כו'. דאי אמרת חיה שפשטה ידה למעי אשה ונגעה בעובר מת שהורה מדברי סופרים דלא תימא אליבא דר' עקיבא פשמים שמולד מוליה רחשו חוץ דאמר יעובר במעי אשה ממא אלא אפי' לר' לפרוזדור והרי הוא כילוד ומטמא ישמעאל ראמר עובר במעי אשה מהוד גזרו ה מב פיש וכסבורה חיה שעדיין הוא במעיה בה מומאה מדרבנן מאי מעמא *אמר רב ואתי לטהרה אבל ברועה שהושיט ידו הושעיא גזירה לו שכא יוציא ולד ראשו חוץ למעי בהמה דקחני מחני' טהור ליכא לפרוזדור אי הכי אשה נמי אשה מרגשת למיגזר הכי מפני שרחם שלה גלוי דכי בעצמה ותימא לה לחיה מרידא-מאי ר' מפיק חזי ליה: ערידם. עסוקה היא בחבליה וליריה וטרידה מלומר לחיה מחוניישמעאל ומאי ר"ע דתביא "וכל אשר יגע על אל חגמי : של פני כשדם. חשמע ים פני השדה להוציא עובר במעי אשה דברי ר' ישמעאל ר"ע אומר לרבות ינולל ודופק ור' גלוי : לבולים עובר. שהוא טמון: גולל. כיפני הארון של מת: דופק. דף ישמעאל נולל ודופק הלכתא נמירי לה ור"ע שנותנין בלדו :ור' ישמעאל סבר גולל עובר במעי אשה ממא מראורייתא מנא ליה ודופק כלכתה סים. וכי התח קרה להולית עובר :ור"ע סבר עובר במעי שם אמר ר' אושעיא אמר קרא "הנוגע במת בנפש איזהו מת שבנפש של ארם הוי אומר זה עובר אשם שמא . וכי אתא קרא לגולל ודופק וקסבר לאו הלכתא היא : שבמעי אשה ור' ישמעאל האי מיבעי ליה מדמורייםם מנה ליה. דטמה דלה ילרביעית דם הבאה מן המת שמממאה מטהר ליה ממשמעותיה דעל פני שנאמר הנוגע במת כנפש האדם איזהו נפש השדה ואפי' לא מייתר : במת בנפש . של אדם שמטמא הוי אומר זו רביעית דם מת שהוא בתוך נפש האחרת: רבישים ור"ע למעמיה דאמר אף רביעית דם הבא הלוג דם חיי האדם תלויין בו שבכך משני מחים מממא באהל *דחניא ר"ע אומר הוא מתקיים: אף רביעים דם כבא משני מסים. הלכך האי קרא דכתיב ביה חד נפש לאו לרביעית דם אתא: מנין לרביעית דם הבאה משני מתים יקישמטמאה באהל שנא' °ועלכל נפשות מת לא נפשות. משמע שחים: מת. דבר יבא שתי נפשות ושיעור אחד:כותני "בהמה שמיתה באה על ידו דהייט רביעית: המקשה לילד והוציא עובר את ידו והתכה בותנר סכשר מסור. שחין בהמה ואח"כ שחם את אמו הבשר מהור *שחם את מקבלת טומאה מחיים: סכשר מגע אמו ואח"כ חתכה *הכשר מגע נכלה דברי נכלה. בשר העובר מגע אבר מן החי ר"מ וחכמים אומרים 'מגע מרפה שחומה שהוא מטמא כנבלה בהעור וחרוטב

(נקמן דף קכם:) אי נמי אם א] ילא עובר מת נבלה גמורה הוי האבר מאחר שלא טהרתו שחיטת אמו : מגע שרפה שחומה. שהשחיטה אע"פ שאינה מחרת האבר באכילה מטהרתו מידי נבלה והויא כטרפה שחוטה שאינה מטמאה מן התורה כדמפרש ואזיל אלא מדרבגן במוקדשין: מה

> רוה רכשתי ה חיה חיה מה שניהן בר והיד וקא עובר לחיה: דנאיל וסופו זיחוי כבלוע: אינה מדברי [אינה א יוציא ולד לפרווווו אי הכי מת: אשה חיה ממאה א ולד ראשו

נרשום